

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123983408/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Der var to eller tre Hovedgader, som løb sammen i en Plads, hvor et mægtigt Monument hævede sig i Form af en stor Søjle, der var rejst til Ære for en lille Mand. Der var desuden en bred Tværgade, ved hvis ene Slutning det store Posthus og ved hvis anden Slutning den store Jernbanestation fandtes. Rundt omkring denne Søjle, dette Posthus og denne Jernbanestation havde den øvrige By lejret sig med sine mange Kirker og sine mange Drikkestuer, af hvilke de første havde et lige saa stort Besøg om Søndagen som de sidste hver af de samtlige Søndage. Der var desuden to Teatre, et anstændigt og et uanstændigt; det anstændige var en stor Bygning, der laa paa Hjørnet af en Gade, som var døbt Shakespeare Street; men „Shakespeare“ spillede ikke paa Teatret. Det uanstændige maa rimeligvis ikke have været morsomt eller ikke uanstændigt nok, eftersom ingen af de unge Handelsmænd opfordrede mig til at besøge det, og det anstændige afholdt jeg mig fra paa Grund af en vis musikalsk Undsæelse overfor anglo-italienske Sangere.

Naar da Butikkerne i Hovedgaderne samtidigt med Kontorerne nede ved Floden var lukkede, gik Handelsfolket „hjem“. De gifte forsvandt hver i sin Fæstning, hvor deres Kone, deres Middagsmad og deres „Times“ ventede paa dem. De ugifte underkastede maaske Whiskyen i et eller andet Udsalg en lille Ekstraprøve, begav sig derpaa hen i en Klub, læste om det nyeste Mord, spillede en Whist, underkastede Whiskyen nok en lille Prøve, og søgte sluttelig deres møblerede Værelse, for den næste Dag igen at blive Krage ved Floden og spille Whist i Klubben.

Det var en sølsom By, en By, der i kort Tid formaaede at gøre én bange for sig selv, og den Morgenstund, da vi rutschede af Sted over Jernbanebroen, og jeg for sidste Gang fra Kupévinduet kastede et Blik ned til Kragerne, havde jeg en Fornemmelse af i rette Tid at have narret Tungsindets Aand for et allerede udkaaret Offer. Den samme Fornemmelse syntes min Genbo, en lille væver Franskmand at have, der til min store Overraskelse, men med en øjeblikkelig Tilslutning fra min Side, pludselig gjorde et af de Frimurer-tegn ud af Vinduet, som bestaar i at holde begge Hænder med udspilede Fingre foran en vis Del af Ansigtet. En sliq Samklang i Føleiser udviklede snart en gensidig Aabenhjertethed i Ord, og jeg lykønskede ham oprigtigt, da han meddelte mig, at han med Opofrelse af sin Maanedsgage var „knebet ud“ fra det Kontor, hvor han arbejdede. Da den sidste Skorsten, den sidste Røghvirvei var forsvunden, trak vi begge Vejret dybt, og følte os begge lige saa lette om Hjertet ved at have Byen bag ved os, som maaske en Principal i de kommende Tider vil føle sig, naar han har den By ved Tynen bag ved sig, hvor Tomahawken blinker i Haanden paa „de Røde“.